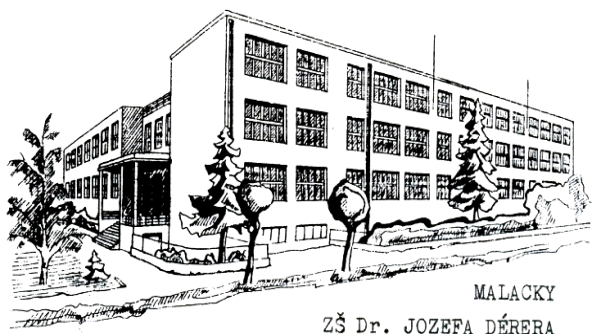

Dérerka

...čítanie pod školskou lavicou

Naša škola

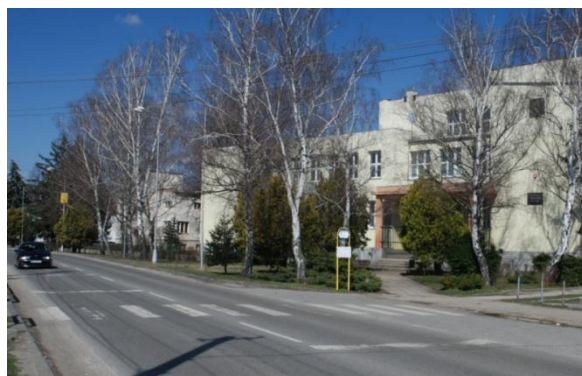
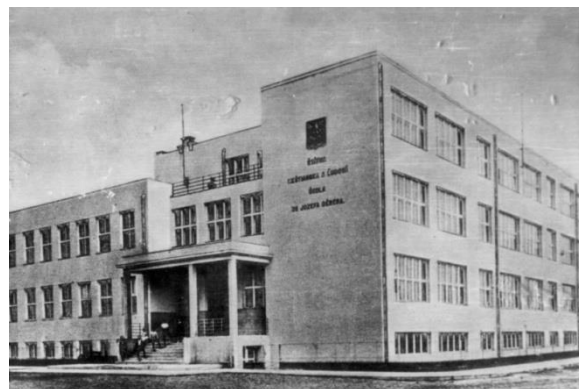
Naša škola základná,
stojí tu už oddávna.
Moderne je vybavená,
žiakmi celkom preplnená.

Päť rokov už do školy chodíme,
rozvrhom sa riadime.
Je lepšie byť dobrým žiakom,
ako v hanbe poškolákom.

Dérerka je naša škola,
každé ráno nás dnu volá.
Či sa nám chce a či nie,
čaká nás tam učenie.

Všetko sa nám bude hodiť,
keď sem už nebudeme chodiť
a budeme pracovať.
Potom môžeš byť len rád,
že si takú školu mohol absolvovať.

Emma Báchorová, Ema Gáliková, 5. A

Príhovor riaditeľky školy Mgr. Kataríny Habovej

Milí priatelia,

čas vnímame ako rýchlo plynúci, neúprosný. Čas je však múdry. Na našej púti nám ponúka chvíle, kedy sa môžeme obzrieť, pripomenúť si spoločné chvíle, potešiť sa prítomnosťou, ktorej by nebolo bez minulosti.

Základná škola Dr. Jozefa Dérera jestvuje 85 rokov. Dlhý čas z pohľadu života človeka i inštitúcie. Táto škola sa zapísala do života niekoľkých tisícok žiakov a stoviek pedagógov. Všetci spoločne prekonali mnohé spoločenské turbulencie. Dérerka si zachovala svoju tvár. Meno tejto školy sa spája s tradíciou, kvalitou, úsilím, nápaditosťou. Pre školu je nesmierne dôležitý životný priestor, vybavenie, no genius loci – atmosféru, kolorit, jedinečný charakter vytvárajú ľudia, ktorí zviazali svoj život s bytím Dérerky. To si azda viac uvedomujeme, keď načrieme do histórie, zalistujeme

v kronikách, porozprávame sa s pamätníkmi.

Milé žiačky, milí žiaci, pedagogickí i nepedagogickí zamestnanci školy, vážení rodičia, sme pokračovateľmi tých, ktorí uvažovali o napredovaní Dérerky. Tiež sa usilujeme o zveľadovanie, pokrok, aby naši nasledovníci mali na čom stavať.

V Almanachu Spolku záhorských akademikov so sídlom v Malackách (1938) nájdeme Rozpomienky na doktora Jozefa Dérera. Ivan Dérer, ich autor, píše: „Pracujme podľa zásad našich predkov, ktorí svojou prácou a utrpením pripravili nášmu národu lepší život. Nezraďme ich dielo a nedajme sa zlákať našeptávačmi spoločných našich nepriateľov.“

Zaželajme si, prosím, príjemné zážitky, priateľské vzťahy, radosť, úsmev na spoločnej ceste za vzdelávaním.

„Lepšiu službu vykonáš národu, keď sa venuješ svojmu advokátskemu povolaniu, zdokonalíš sa v ňom, aby si svojim slovenským klientom poskytoval spoľahlivé a dobré rady a pomáhal im, ako keď sa vrhneš do bláhového politikárenia.“

Kto bol Dr. Jozef Dérer?

Kto bol človek, ktorého meno nesie naša škola?

Knihy a články vykresľujú Jozefa Déreera ako dobrého advokáta, politika, národovca.

Narodil sa v Slovenskom Pravne 26. januára 1856 Jozefovi Dérerovi a Zuzane, rodenej Paulínyovej. Mal staršieho brata Jána. Mama mu zomrela, keď mal dvanásť rokov. Otec sa potom druhý raz oženil. Jozefov otec nepatril medzi inteligenciu, no napriek tomu sa aktívne zaujímal o národné hnutie a spolu so synom Jánom sa zúčastnil na prvom valnom zhromaždení Matice Slovenskej.

Jozef Dérer študoval na slovenských gymnáziách v Turčianskom Sv. Martine a Revúcej. Veľký vplyv na neho vraj mal jeho o deväť rokov starší brat Ján, ktorý pôsobil ako učiteľ na oboch gymnáziách.

Právo potom vyštudoval v Bratislave, spolu s neskoršími advokátmi Samom Daxnerom a Jánom Vanovičom a ďalšími.

Po skončení štúdií koncipoval v Bratislave u Michala Mudroňa, neskôr v Pezinku u Petra Jamnického a potom v Malackách u Dionýza Feju a Kornela Koléviho. Tu sa usadil a začiatkom 80. rokov 19. storočia si otvoril vlastnú advokátsku kanceláriu.

Podľa syna Ivana bol otec veľmi dobrým a vyhľadávaným advokátom. Rozprával málo, vyjadroval sa krátko a presne. Nemal rád ľudí s dlhými rečami. Bol priamy, ľuďom povedal do očí, čo považoval za pravdu, bez ohľadu na ich mienku. „Kto neprijal jeho radu, s tým zakončil dišputu veľmi rýchle a energicky,“ spomínal jeho syn Ivan. Jozef Dérer bol národovcom. Na procesoch vraj, pokiaľ sa dalo, **používal slovenčinu**, opierajúc sa pritom o ustanovenie národnostného zákona. Aj svoje deti viedol v slovenskom duchu, už ako maličkých ich učil slovenské hymnické piesne.

V politike pôsobil najmä ako organizátor a poradca. Na konci 19. storočia bol hlavným organizátorom všetkých politických volieb v okolí. Politické funkcie spravidla odmietal. Politika v Uhorsku podľa neho nebola prácou, ale „športom a hrou vyšších pánov“. Svoj postoj k politike vyjadril aj radou synovi: „Lepšiu službu vykonáš národu, keď sa venuješ svojmu advokátskemu povolaniu, zdokonalíš sa v ňom, aby si svojim slovenským klientom poskytoval spoľahlivé a dobré rady a pomáhal im, ako keď sa vrhneš do bláhového politikárenia.“

Spomienky na školské roky – bývalý absolvent školy a dnešný primátor Malaciek Juraj Říha

„Dérerku si nosím v srdci ...“

Dérerku si nosím v srdci ako školu svojho života. Predsa len som väčšiu časť z neho prežil práve tu. A veruže som sa nenudil. V triede sme založili časopis Běčkar, ktorý som dokonca potajme kopíroval u otca v práci. Chcel som, aby sme sa odlišili od ostatných tried. A to ma poháňalo. Každý spolužiak vždy napäto čakal na nové číslo a ja som chcel vždy prekvapiť. Aj my sme tým pridávali k dobrej nálade v škole. To si, prosím, zachovajte. Dérerka je totiž len jedna. Priateľstvá zo školy si človek odnáša do celého života. Ja pár takých mám doteraz.

S kamarátmi sme náročne prežívali aj výtvarnú výchovu, z ktorej si doteraz nesiem iba panáčika zloženého z dvoch krúžkov. Jednoducho, nemal som umelecký talent. Alebo taký prírodopis! Doteraz si pamätám písomku u pani učiteľky Límovej. Sama vedela, že Juraj nevie rozlíšiť kamene. A tak to aj dopadlo! Asi najhoršia známka za všetky roky.

Osud však chcel, aby som sa k Dérerke po rokoch vrátil. Ale už z funkcie primátora. Kto by to bol niekedy povedal ... Vidím úspechy školy, teším sa z dobrého kolektívu a počúvam len to najlepšie.

A ja vám všetkým želám, aby sa vám darilo a nech rovnako aj vám spomienky na školu vnesú, hoci aj po dlhých rokoch, úsmev do tváre.

Naša škola očami súčasných žiakov

Henrieta Slezáková, žiačka 9. ročníka

Na našej škole som začala študovať v roku 2009. Asi ako každý prváčik som sa tešila na svoj úplne prvý školský deň. Všetko sa mi zdalo obrovské. Tri veľké budovy. Dve z nich boli a doteraz sú žltej farby, hneď sa mi zapáčili, veď žltá je veselá. Veľmi som sa tešila a vôbec som si neuvedomila, že tu strávim celé detstvo, čiže deväť rokov. Celý tento deň si úplne nepamätám, len to, ako sme sa s kamarátkou, s ktorou sa poznáme celý náš život, tešili a dúfali, že budeme spolu v triede, no ako naschvál, nestalo sa. Boli sme smutné, ale tento malý smútok

vystriedala radosť, keď som zistila, že mám ako spolužiakov kamarátov zo škôlky, takže som sa nemusela obávať, že by sa so mnou nikto neskamarátil.

Keď si teraz spomeniem, čo všetko sa mi za ten pomerne dlhý čas prihodilo? Veľa milých zážitkov, výletov, napr. rôzne exkurzie, lyžiarske výcviky, výlety na Oravu, do Londýna, Francúzska, Belgicka a mnoho ďalších skúseností, za ktoré som vďačná. Reči rodičov, ako: „Spoznáš veľa nových ľudí, nájdeš si rôznych kamarátov, bude sa ti tam páčiť, uvidíš.“ Mali pravdu. Spoznala som tu veľa milých, priateľských ľudí. Prvé priateľstvá, niektoré dlhodobé, aj pár známych tvárí z materskej školy, prvé lásky... No samozrejme, s niektorými

som si príliš nesadla. Veľmi ma to ešte ako malé dievča trápilo, ale postupne som pod vplyvom mojich pravých kamarátov a aj vďaka učiteľom našla samú seba.

Občas sme sa aj ako malí, aj ako starší v triede hádali, ale stále sa máme radi, a teraz, keď si na tie naše hašterenia spomenieme, s chuťou sa zasmejeme.

A prečo vlastne spomínam minulosť? Teraz už som totiž deviatačka a čaká ma, ako aj ostatných, TESTOVANIE 9, niekoho, aj teda vrátane mňa, olympiády, rôzne prijímacie skúšky, pohovory, testy na stredné školy, teda veľa učenia, ale hlavne, čo sa týka stredných škôl, jedno veľké a dôležité rozhodnutie, ktoré môžu moje vedomosti ovplyvniť, a aj to, kam sa vyberiem ďalej.

Nebudem však na toto rozhodnutie a učenie sama. Pomôžu mi v tom naše milé pani učiteľky, páni učitelia a, samozrejme, aj naša vždy usmievavá pani riaditeľka. Im môžem byť veľmi vďačná za všetky vedomosti, zručnosti a úspechy, ktoré som za týchto 9 rokov dosiahla. Ich pomoc mi ukáže, ktorým smerom sa vydať. Známkami tiež, ale to zasa súvisí so všetkými vedomosťami, ktoré mi dali.

Takže práve im patrí jedno veľké POĎAKOVANIE, pretože si ho, určite, zaslúžia.

Janka, žiačka 6.ročníka

Táto škola sa mi veľmi páči, hoci som tu iba krátko. Je veľká, priestraná a zaujímavo rozložená. V suteréne sú skrinky, do ktorých si odkladáme prezuvky. Niekedy si tam aj ukryjeme nejakú drobnosť. Naša trieda je na prvom poschodí a je veľmi pekná. Máme nové lavice, zaujímavú nástenku a sieť na stene, na ktorú si pripíname projekty. Páčia sa mi aj biologické, chemické a fyzikálne laboratória. Aj na angličtinu máme špeciálne učebnice. Počúvame rôzne anglické nahrávky a pracujeme na interaktívnej tabuli.

Učitelia na tejto škole sú milí a dobre vysvetľujú učivo. Teším sa na akcie, o ktorých som veľa počula, napríklad Vianočná Dérečka.

Žiaci 1. ročníka

Aj keď sú tu len krátko, predsa už majú svoj názor na školu. Ešte si to veľmi neuvedomujú, ale práve táto budova sa stane pre nich na najbližších deväť rokov najdôležitejším miestom. Práve tento prvý rok urobia najväčší pokrok vo svojom žiackom živote. Ako vnímajú svoju školu?

Adam: „V škole sa mi najviac páči dvor, jazierko s rybičkami a chcel by som ešte veľké futbalové ihrisko.“

Barborka: „Páči sa mi telocvičňa, ale chcela by som ešte veľkú ružovú trampolínu.“

Jakub: „Je tu lepšie ako v škôlke. A chcel by som, aby tu bol aj hotel, aby som ani nemusel chodiť domov.“

Ema: „Mne sa najviac páči pani učiteľka, je vždy usmiata a milá, nikdy na nás nekričí.“

Ondrej: „Mne tu najviac chýba vírivka.“

Miško: „Najviac sa mi páči učenie a tabuľa, na ktorú môžem písať, trieda a jej výzdoba.“

Nakoniec všetci prváci vyslovili blahoželanie k narodeninám našej škole:

„Prajeme našej škole k jej 85. výročiu, aby ju žiaci neničili, neubližovali jej svojím správaním, aby sa v nej opravilo to, čo je pokazené a hlavne, aby narástla, aby sa sem všetko, čo sme si priaľi, zmestilo.“

Život našej školy vo fotografiách

85. výročie otvorenia školy

85. výročie otvorenia školy

85. výročie otvorenia školy

Pýtali sme sa žiakov ...

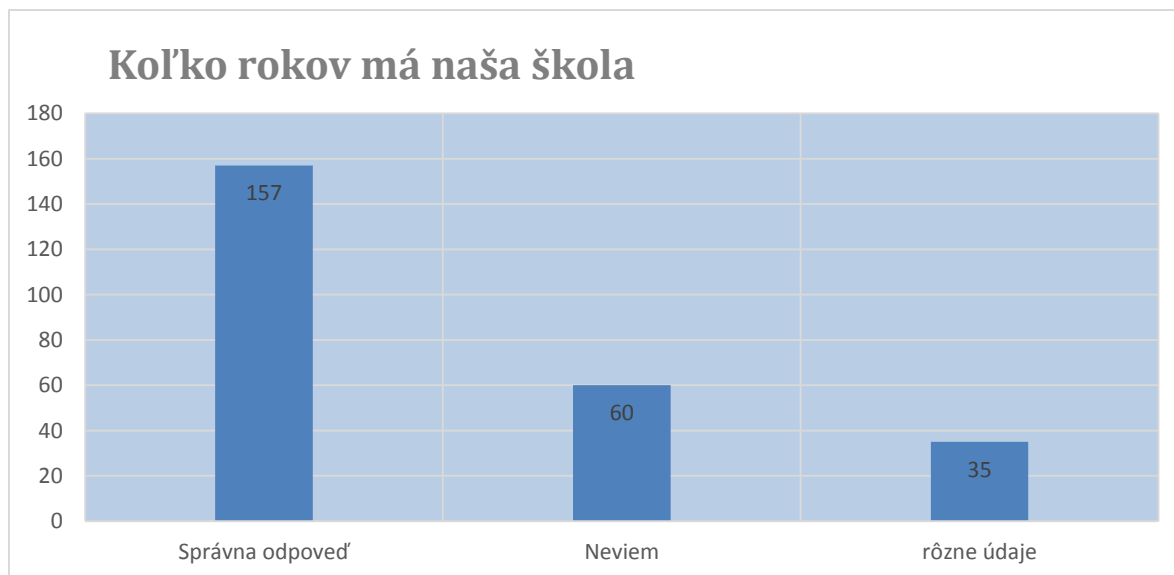
Anketa *Ako vnímajú našu školu žiaci?*

V čase, keď oslavujeme 85. výročie otvorenia našej školy, sme uskutočnili na škole jednoduchú anketu s cieľom zistiť, ako vnímajú našu školu žiaci, ktorí ju navštevujú. Anketa mala 4 jednoduché otázky:

1. Vieš, koľko rokov má naša škola ?
2. Poznáš niekoho (rodičia, súrodenci, starí rodičia, susedia, známi.....), kto navštevoval našu školu?
3. Čo sa Ti na našej škole najviac páči?
4. Ak by si mohol, čo by si na našej škole zmenil?

Vypracovanie ankety žiakmi sa uskutočnilo v čase od 9. 10 - 12. 10. 2017, bolo anonymné. Prieskum sme robili v triedach V.A, V.B, VI.A, VI.B, VI.C, VII.B, VIII.A, VIII.B, VIII.C, IX.A, IX.B, IX. C a ústnou formou aj v I.C. Spolu sme dostali **252** vyplnených anketových lístkov. Pri analýze odpovedí sme zistili tieto skutočnosti a údaje.

Na prvú otázku **Koľko rokov má naša škola?** odpovedalo správne 157 žiakov. Tolerancia bola +- 5 rokov. Úplne presne – 85. rokov vedelo 102 žiakov. Vôbec žiadny údaj neuviedlo 60 žiakov. Tretia skupina boli odpovede, ktoré uvádzali rôzne roky v rozmedzí od 24 po 1000 rokov. Medzi zaujímavé odpovede patrili napr. 31 rokov, 69 rokov, 44 rokov, 28 rokov, 144 rokov.....ktovie, prečo práve takéto údaje?

Druhá otázka sa dotýkala **osôb alebo osobností, ktoré navštevovali v minulosti našu školu.** Žiaci zväčša odpovedali konkrétnou osobou, ktorú poznali a vedeli o nej, že navštevovala našu školu. Boli to predovšetkým príbuzní – dedko, babka, mama, otec, sestřenica, ...ale aj susedka, mamina kamarátka, ...a piati napísali aj meno súčasného primátora Malaciek Juraja Řihu, ktorý bol tiež žiakom našej školy.

85. výročie otvorenia školy

Z 252 anketových listkov bolo 189 odpovedí, kde žiaci uvádzali nejakú konkrétnu osobu (aj viac) a 63 žiakov neuviedlo žiadnu.

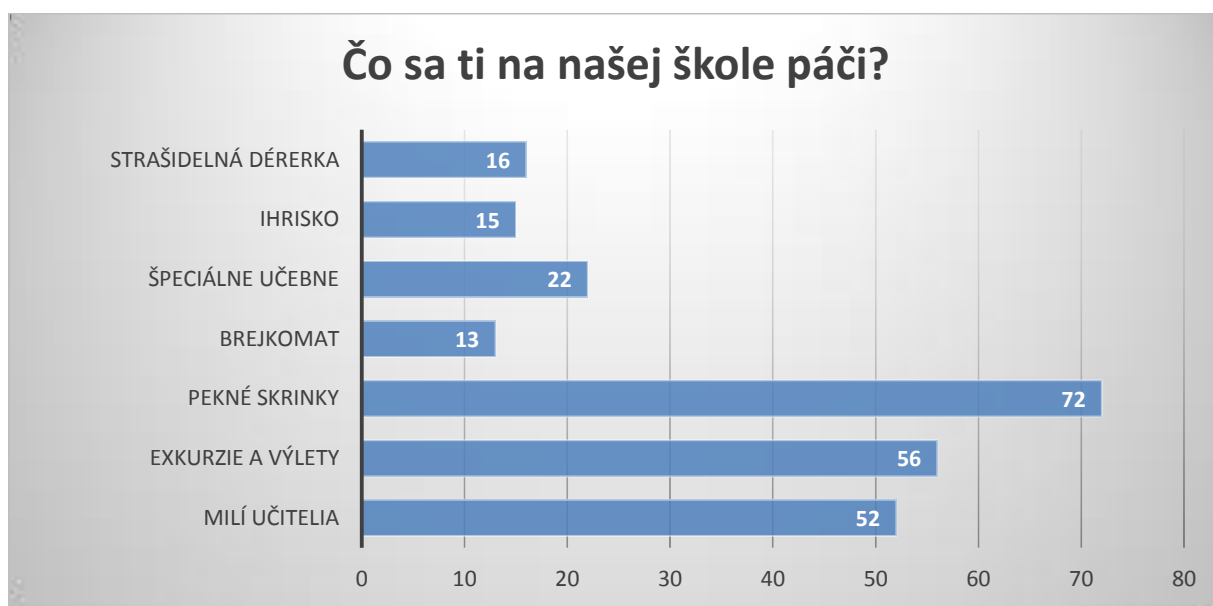

Na tretiu otázku *Čo sa ti na našej škole páči?* odpovedali respondenti rôzne. Vyberáme najčastejšie odpovede:

- ✚ milí učitelia - 52 odpovedí
- ✚ exkurzie a výlety – 56 odpovedí
- ✚ pekné skrinky – 72 odpovedí
- ✚ brejkomat - 13 odpovedí
- ✚ špeciálne učebne – 22 odpovedí
- ✚ ihrisko na školskom dvore – 15 odpovedí
- ✚ strašidelná Dérerka – 16 odpovedí

Ďalej uvádzame niektoré „zaujímavé“ odpovede:

- ✚ dievčatá
- ✚ žltá farba školy
- ✚ požičiavanie kníh
- ✚ zvonček
- ✚ pán učiteľ Baran – 2 odpovede
- ✚ spolužiačky
- ✚ všetko
- ✚ nie je tu prísne učenie
- ✚ časť školského dvora
- ✚ pekné zariadenie
- ✚ skoro všetko

Na štvrtú otázku **Čo by si na naše škole zmenil**, vyberáme najčastejšie odpovede:

- + používanie mobilov – 113 odpovedí
- + aby sme nedostávali domáce úlohy – 119 odpovedí
- + lepšie obedy, väčšie porcie – 67 odpovedí
- + začiatok vyučovania o 9, 00 hod.
- + väčšiu telocvičňu
- + toaletný papier na WC
- + aby neboli rady v jedálni
- + elektronickú žiacku knižku
- + používanie tabletov
- + eskalátory namiesto schodov
- + dlhšie prestávky
- + nič by v škole nemenilo 58 respondentov

Po vyhodnotení všetkých odpovedí môžeme konštatovať, že žiaci vnímajú svoju školu skôr pozitívne ako negatívne. Viac ako polovica opýtaných poznala aj históriu školy – teda, ktoré výročie v tomto roku oslavujeme. Žiaci vnímajú aj problémy školy, najmä priestorové. Sme si vedomí, že anketa mala obmedzené možnosti odpovedí, ale napriek tomu nám priniesla obraz o vnímaní školy žiakmi a tento je vo väčšine prípadov kladný, čo je iste zásluha všetkých pracovníkov školy.

Škola v našej fantázii ...

Pri príležitosti krásneho výročia školy sme vyhlásili literárnu súťaž pod názvom **Škola v našej fantázii**. Zapojilo sa do nej 152 žiakov II. stupňa a vytvorili veľmi zaujímavé príbehy, v ktorých hlavnú úlohu hrala Základná škola Dr. Déreera v Malackách.

Prinášame vám sedem najlepších textov, ktoré boli ocenené knihou na slávnostnej akadémii.

Tra My Nguyen, V. A

Dievča so snom

Bolo raz jedno dievča, ktoré malo sen. Jeho snom bolo chodiť do školy a stať sa spisovateľkou. Ale rodina bola chudobná, nemohli by jej štúdium zaplatiť, tak do školy chodiť nemohla.

Dievčatko sa volalo Katka. Katka nevedela počítať ani písať. Jediné čo vedela, bolo čítať. Naučil ju to otec, ktorý často a rád čítal knihy.

Keď mala Katka šesť rokov, začala si vymýšľať vlastné príbehy. Mala veľmi dobrú pamäť a dokázala si zapamätať aj dlhý text.

Jedného dňa, keď už rodina naozaj nemala ani čo do úst vložiť, sa Katka rozhodla, že musí rodičom pomôcť. Vyšla na námestie a začala okoloidúcim rozprávať príbehy, ktoré čítala, ale aj tie, ktoré si sama vymyslela. Ľuďom sa to veľmi páčilo, a tak jej hádzali na zem peniaze.

Raz išla okolo riaditeľka Základnej školy Dr. Déreera v Malackách. Započúvala sa do príbehu, ktorý práve rozprávala Katka a veľmi sa jej páčil Katkin hlas i rozprávanie. Podišla k nej a opýtala sa: „Dievčatko, kam chodíš do školy?“

„Ja nechodím do školy,“ odpovedala smutne Katka, „my na to nemáme peniaze.“

Pani riaditeľke to prišlo veľmi ľúto a rozhodla sa navštíviť Katkiných rodičov. Katka jej cestou vyrozprávala svoj príbeh. S rodičmi sa pani riaditeľka dohodla, že Katke škola zaplatí školné a dievčatko sa bude môcť konečne začať učiť.

Na druhý deň zastala Katka pred školou a s malou dušičkou do nej vošla. Dostala sa do 1. A triedy. Hneď sa jej tam zapáčilo a našla si aj dobrú kamarátku Janku. Pani učiteľka jej dala knihy a zošity, ktoré si Katka chránila ako veľké poklady. Na hodinách čítania bola najlepšia, ale rýchlo sa naučila aj písať a počítať. Počas štúdia na základnej škole sa zapájala do rôznych literárnych súťaží. Mnohé aj vyhrala. Potom pokračovala v štúdiu na strednej a vysokej škole a pomaly si začala plniť svoj sen. Stala sa známou spisovateľkou pre deti a mládež.

Keď škola oslavovala 85. výročie svojho vzniku, na slávnosť prišla aj Katka, aby vyrozprávala svoj príbeh.

Tereza Moková, VIII. B

Dvere

Ponáhľala som sa chodbou školy. Na Dérerku v Malackách som stále chcela chodiť. S peračníkom a knihami v rukách som sa predierala davmi študentov. Spolužiaci sa mi pomaly strácali z dohľadu a ja som si vôbec nepamätala, kde máme učebňu. Cestou dolu schodmi som rozmýšľala, ako svoj neskorý príchod vysvetlím učiteľke. Moje stratenie by mi neuznala, rozhodne nie dva mesiace po začiatku školského roka. Náhlila som sa dolu schodmi, keď do mňa niekto zozadu vrazil a mne vypadlo z rúk všetko. Preplnený, zle zavretý peračník, učebnice a zošity sa váľali po zemi.

„Úžasne, teraz už naozaj prídem neskoro!“ pomyslela som si, keď som pchala písacie potreby naspäť do peračníka. Postavila som sa a utekala, hoci som vedela, že polovica mojich vecí zostala za mnou. Ocitla som sa v suteréne. Tam sme asi mali mať hodinu. Bez rozmyslu som zabočila doľava k počítačovej miestnosti. Ak nemáme hodinu tam, aspoň sa opýtam, či niekto nevie, kde sa to teda učíme.

Zastala som na konci chodby a nechápavo hľadela na dvere, ktoré tam byť nemali. Bola na nich obitá kľučka. Tieto dvere tam nikdy neboli! Pamätala som si špinavú stenu, ktorá tam bola. Vždy! Vedela som, že by som mala pokračovať v hľadaní správnej učebne, ale niečo ma k dverám ťahalo. Ruku som položila na olupujúcu sa farbu a potom sa chytila kľučky. Zhlboka som sa nadýchla a stlačila chladný kov. Dvere sa otvorili. Za nimi bola slabo osvetlená chodba. Váhavo som vošla dnu. Po bokoch chodby boli ďalšie rady dverí. Dvere za mnou sa s rachotom zavreli. Nemusela som ani pozerieť, či sú zamknuté. Dobré som počula cvaknutie zámky aj niečo podobné štrngotu kľúča. Oblial ma ľadový pot. Rozpamätala som sa, že dvere sa dali zamknúť len z vonkajšej strany. Dych sa mi zrážal do pary, vo vzduchu sa vznášali čiastočky prachu. Nemala som inú možnosť, ako otvoriť niektoré z dverí. Niečo mi zachrapčalo pod nohami. Bola to zažltnutá stránka vytrhnutá zo zošita, nahusto popísaná sotva čitateľnými slovami.

Nesmiem si zabúdať domáce úlohy. Nesmiem si zabúdať domáce úlohy. Nesmiem si zabúdať domáce úlohy. ...

Stránky viedli až k dverám na konci chodby, ktoré boli na nerozoznanie od ostatných. Ale pri pohľade na ne ma obľiala nová vlna strachu. Skúsila som otvoriť najbližšie dvere. Za nimi bola iba stena a ja som si uvedomila, že rovnaká stena bude aj za ostatnými. Za všetkými, okrem jedných. Od začiatku som vedela, že budem musieť otvoriť dvere, ktorých som sa najviac bála. Pomaly som kráčala až k nim. Priložila som na ne ucho. Zvnútra vychádzali zvuky, ako keď niečo škriabe ostrými nechtami po papieri. Pod nohami mi zašušťali stránky. So strachom som stisla kľučku. Naskytol sa mi pohľad na menšiu miestnosť bez okien, slabo osvetlenú jedinou žiarovkou. Podlaha bola pokrytá vrstvou popísaných papierov siahajúcich po členky. Konečne som uvidela zdroj desivých zvukov. Bledý chlapec sedel za starodávnou lavicou a pero namáčal do atramentu. Stála som tam vystrašená

a neschopná pohybu. Zrazu sa chlapec postavil a ja som si všimla jeho oblečenie. Košeľu mal zastrčenú do krátkych nohavíc s trakmi, na nohách sa mu leskli kožené topánky a biele podkolenky. Jeho čierne vlasy akoby pohlcovali svetlo žiarovky.

„Ahoj,“ pozdravil príjemným, ale trochu chrapľavým hlasom. „Čo tu robíš?“

„Ja ... ja som sa asi trochu stratila a teraz neviem, kde som, ani kde mám triedu ... a teraz už určite meškám ...“ niečo mi rozviazalo jazyk a ja som zo seba dokázala vysypať.

Usmial sa a viedol ma ku stoličke. „Neboj sa, tvoju triedu určite nájdeme, ale teraz si na chvíľu sadni, si celá bledá.“

Keď som si sadla, pomaly ma začínal opúšťať strach.

„Vieš, sedím tu už dosť dlho a mám rád každú spoločnosť,“ usmial sa trochu zvláštnym chladným úsmevom. Na nohách ma začalo niečo škriabať, ale to na mňa asi vplývalo prostredie, vlhkosť a prach.

„Táto miestnosť sa ti o chvíľu omrzí, ale dá sa tu na to zvyknúť,“ vravel a škriabanie na nohách zosilnelo.

„Čo tu robíš?“ spýtala som sa pre zmenu ja. Nestihol odpovedať. Keď sa škriabanie premenilo na bolesť, môj pohľad prudko zamieril dole. Po celej dĺžke mi nohy pokrývali milióny tenkých nitiek, ktoré sa ovíjali okolo stoličky. Chcela som sa postaviť, ale chlapec ma pridržal na stoličke a mňa zaplavila ochromujúca bolesť. Keď ma pustil, mohla som pohnúť len rukami. Konečne som pochopila, prečo je stolička na dlážku prilepená. Jediné, čo som dokázala povedať, bolo: „Prečo?“

„Vieš, učitelia si zrejme mysleli, že hneď prvý rok nebudú musieť nikoho nechať po škole. Pri mne sa očividne mýlili. Vraveli, že ma pustia, až keď sa polepším.“ Pomaly prešiel až do kúta miestnosti a povedal svoje posledné slová: „Pripadám ti, že by som sa za tých osemdesiatpäť rokov polepšil?“ Ešte raz sa zasmial a potom sa vyparil cez stenu. Zrazu ma akási neviditeľná sila prinútila pozrieť sa na papier, namočiť pero do atramentu a písať.

Nesmiem meškať na vyučovanie.

Nesmiem meškať na vyučovanie.

Nesmiem meškať na vyučovanie.

Zuzana Kaňková, VIII. B

Školský poklad

„Pani učiteľka, to nie je fér!“ skríkol Filip na celú triedu hneď potom, ako mu bolo oznámené, že projekt zo slovenčiny o histórii školy má robiť spolu so spolužiačkou Karolínou. Karolína pochádzala z Nórska a na Slovensko sa presťahovali, keď bola malá. Po slovensky rozprávala dobre a pre projekt zo slovenčiny bola, podľa učiteľky, pre Filipa ten

najlepší partner.

85. výročie otvorenia školy

Filip Karolínu priam neznášal. Nie preto, že by sa mu ako dievča nepáčila, ale preto, že bola vo väčšine vecí lepšia než on. Filip si aj priznal, že je to spôsobené najmä tým, že je lenivý a učiť sa mu nechce. Hoci ho niekedy okolnosti prinútili robiť aj to.

Karolína mala Filipa rada, takže jej to bolo jedno. Obaja chodili do 8. B triedy na Základnej škole Dr. J. Dérera v Malackách. Škola je fajn aj učiteľky sú tam v pohode. Hneď po hodine Karolína bežala za Filipom, lebo bola veľmi nadšená zo zadania, ktoré dostali. Vedela však, že na neho musí ísť pomaly.

„Ahoj,“ slušne ho pozdravila, „kedy sa stretneme, aby sme mohli začať s projektom?“

Filipovi nebolo veľmi do reči, ale nakoniec sa dohodli na stretnutí v knižnici hneď po škole.

„Kde len toľko trčí?“ rozmýšľal Filip, keď netrpezlivo čakal na Karolínu a každú chvíľu pozeral na hodinky. Karolína pribehla celá udýchaná a ospravedlňovala sa.

„Dobre,“ naoko otrávene povedal Filip, „poďme už niečo robiť, lebo tu nechcem byť do večera.“

V knižnici si začali obzerať staré knihy o Malackách. Bolo ich tam dosť. „Niečo som našla!“ po chvíli sa ozvalo spoza polic s knihami. „Sú to staré hrubé knihy, určite v nich niečo nájdeme.“

Filip sa pripojil ku Karolíne: „Ukáž, je to fakt staré ... Ale počkaj, niečo z tej poličky vypadlo, nejaký spis.“

A naozaj, na zemi našli starý zažltnutý spis s názvom Poklad na Dérerke a na ňom rôzne obrázky, šifry a informácie. Karolína začala čítať: „1. marca 1932 sa na malackú pôdu položili základy školy ...“ Ponorili sa do čítania a zabudli na čas i okolie. Bolo to veľmi zaujímavé a záhadné. Boli to tajné informácie, ktoré tam niekto veľmi dávno uložil. Zrazu si všimli, že vonku sa stmieva a musia ísť domov, lebo by ich mohli v tej knižnici aj zatvoriť na celú noc. Na druhý deň sa po škole znova stretli, urobili projekt zo slovenčiny a začali sa venovať spisu. Po hodine im to stále nedávalo zmysel.

„Mám nápad,“ povedal Filip, „moja babka je historička, poďme za ňou, možno nám pomôže pohnúť sa ďalej.“

Filipova babka sa pozrela na spis a hneď presne vedela, o čo ide. Majú hľadať krivú stenu, ktorá sa nachádza v škole. Celou cestou domov nad tým rozmýšľali, tešili sa ráno do školy, aby ju mohli preskúmať. Ale kde budú hľadať? Koho sa opýtať? Ráno Karolína prišla s úžasnou informáciou.

„Pamätáš sa, ako nám pani riaditeľka minule hovorila, že jej prastarý otec pracoval na stavbe našej školy? Čo keby sme zašli za ňou a opýtali sa jej na tú stenu. Možno nám bude vedieť niečo povedať.“

„Dobrý deň pani riaditeľka,“ slušne sa pozdravili, kým Filip zatváral dvere na kancelárii. „Mohli by sme sa s vami rozprávať? Je to dôležité.“ Pani riaditeľka ochotne prikývla a Filip s Karolínou jej všetko vysvetlili. Na konci im pani riaditeľka povedala prekvapujúcu vec.

„Tak to preto mi môj prastarý otec pred smrťou rozprával o nejakom poklade v škole. Neprikladala som tomu žiadnu váhu. Ale teraz mi to už dáva zmysel.“ Spolu s deťmi prešli celú školu a hľadali krivú stenu. Nakoniec ju našli v knižnici. Po pár dňoch si dala pani riaditeľka zavolať Filipa a Karolínu do riaditeľne. Keď tam prišli, na stole ležala skrinka.

„Preskúmali sme krivú stenu a našli sme v nej zamurovanú túto starú skrinku. Ešte som ju neotvorila. Keďže ste na to prišli vy dvaja, máte právo skrinku otvoriť.“

Filip a Karolína pomaly skrinku otvorili a našli v nej naozaj veľký školský dérerkovský poklad. Boli v nej staré dokumenty, fotky, knihy, ba aj staré mince, materiály odkrývajúce chýbajúce časti histórie nielen školy, ale aj mesta.

Po tomto nečakanom objave boli Filip a Karolína odfotení s pokladom a ich fotka dodnes visí vystavená spolu s pokladom v uzamknutej vitríne na školskej chodbe. O poklade sa tradujú mnohé historiky, ale len táto je pravdivá.

Dominika Frátričová, VI. A

Škriatok Déerko

V centre mesta, neďaleko od vlakovej stanice, sa nachádza veľká žltá budova. Bola postavená pred mnohými rokmi, aby sa v nej vzdelávali deti. A tak je to aj dnes. Je to budova školy, to predsa vie každý! Nie každý však vie, že v tejto budove spolu s deťmi a učiteľmi prebýva aj malý škriatok Déerko.

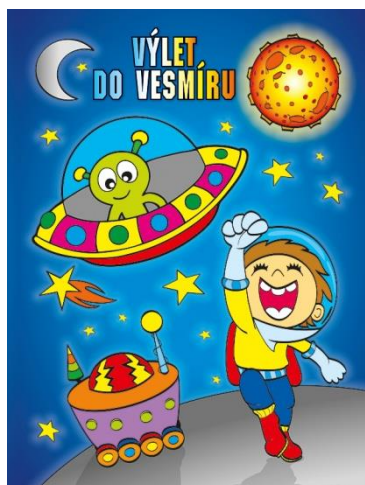
Nasťahoval sa sem pred 85 rokmi. Cez deň sa skrýva, ale v noci patrí škola jemu. Ako sa zošerí, začne jeho čas – behá po triedach, sem-tam niečo vyparati....Stáva sa, že ráno nájdú deti triedu úplne inak, ako ju zanechali. Niekedy sú poprehadzované písmenká na nástenke, vymenené stoličky.

Väčšinou však robí príjemné a milé veci. Uloží rozhádzané prezuvky, vyloží zabudnutú stoličku, skontroluje, či sa niekto nezabudol v škole.

Raz sa stalo, že Miško zo VI.A zostal po vyučovaní, lebo si zabudol domácu úlohu. Musel si ju v triede dopísať sám. Veľmi sa mu do toho nechcelo, radšej sa postavil k obloku a pozoroval deti, ktoré sa vonku hrali. Vtom vrzli dvere a do triedy vběhol malý mužíček Déerko. Obaja sa zľakli! Po chvíli sa však Déerko osmelil a opýtal sa Miška, čo robí ešte v škole. Déerko pomohol Miškovi s domácou úlohou, a keď sa po chvíli prišla pozrieť pani učiteľka, bola milo prekvapená. Úloha bola napísaná správne a úhľadne. Déerko sa skryl do Miškovej tašky. Potom Miškovi rozprával, že už pomohol viacerým deťom a najviac ho teší, keď deti dostanú dobré známky. Odprevadil Miška k východu zo školy a pri odchode mu zakýval.

Malý Miško na tento príbeh nikdy nezabudol a často na malého mužíčka spomína...niekedy ho cíti za sebou, ale keď sa obzrie.....

Marco Andreutti, VI. A

Výlet do vesmíru

Rok 2102

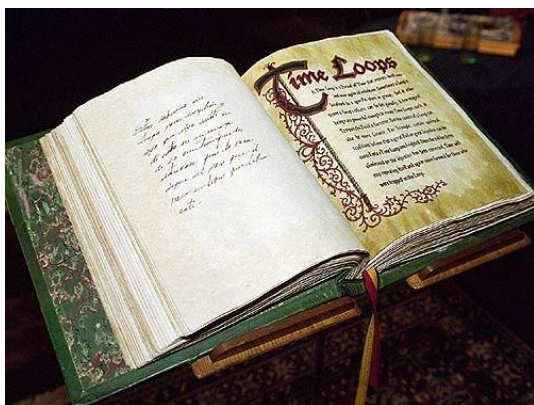
„Letíme,“ ozval sa hlas pani riaditeľky zo školského rozhlasu. Všetci sme už sedeli v laviciach a čakali na odlet.

Naša školská kozmická loď Déerka začala s veľkým hrmotom stúpať a naberať rýchlosť. Po pár minútach sa k nám pripojili ďalšie moduly – jedálenský modul s pani kuchárkami a modul pána školníka. Leteli sme do vesmíru na slávnostnú exkurziu. Tmavým vesmírom po Mliečnej dráhe a špirálovito cez čiernu dieru do nekonečna.....Práve keď pán školník kontroloval

hermeticky uzatvorené okná, našou loďou poriadne zatriaslo. V module VI. A sa rozbilo okno! Všetko začalo lietať ako v mixéri... Deti, pani učiteľka, zošity, desiate, peračníky aj glóbus. Zachránil nás pán školník, ktorý v špeciálnom antigravitačnom obleku zatiahol na rozbitom okne hermetickú roletu. Všetko sa upokojilo a my sme opäť mohli pozorovať vesmír, hviezdy, planéty....Potom sme sa v jedálenskom module naobedovali. Mali sme kozmické buchty na pare v tabletkách a chutili vynikajúco. Keď sme sa dostali z dosahu nášho Slnka, bolo treba sa vrátiť na Zem. Pán školník zapol osvetlenie v jednotlivých moduloch a pani riaditeľka zahlásila: „ Všetci na miesta, letíme domov, budeme pristávať!“

Naša škola v poriadku pristála na Ul. gen. M. R. Štefánika v Malackách. Zasunula sa na svoje miesto ako lego v stavebnici tam, kde už stojí 170 rokov. Výlet, ktorý pani riaditeľka zorganizovala pri príležitosti osláv 170. výročia otvorenia našej školy sa vydaril a nám sa veľmi páčil. Kto vie, ako oslavovali výročie školy pred 85 rokmi?...

Andrea Andreutti, VIII. A

Kniha zo štvrtej police

Milí čitatelia,

chcem vás upozorniť, že tento príbeh je pravdivý. Stal sa v roku 1840. Nie, nie, bolo to v roku 1920. No dobre, takže minulý rok. Bola veľká búrka, silno pršalo, hromy, blesky... Dobre, dobre, musím to predsa trochu zdramatizovať. Ale odteraz už len čistú pravdu. Sľubujem.

Cez okná v školskej knižnici svietilo slnko a ja som hľadala materiály na projekt o našej škole. Prechádzala som medzi regálmi s knihami, keď som si všimla, že jedna kniha vyčnieva. Zobrala som ju do rúk... Zrazu sa na prednej strane knihy z kože objavila škaredá tvár starého strašidelného muža s bradavicou na nose.

„Čau!“ zaškriekal s vyškľabenou grimasou. Veľmi som sa naľakala a pustila knihu rovno na zem. Spod nej sa opäť ozvalo: „No šuper, toto je už druhý raž, čo ma niekto hodil na zem. Au!“

„Ja som ťa nehodila,“ odpovedala som knihe.

„To je jedno, dievčatko,“ preriekla kniha už trochu zmierlivým hlasom.

„Chceš ša niečo špýtať? Som čarovná kniha a odpoviem ti na všetky otázky.“

„Prečo šušleš?“ spýtala som sa s nechápavým výrazom.

„Žmyšľupnejšia otázka by nebola? Keď už to chceš naozaj vedieť, pri tom páde som ťa vylozil žub,“ povedal znovu vyčítavo človečik na doskách knihy z kože.

„Prepáč, nechcela som,“ začala som sa mu ospravedľovať.

„No nevádi, ten žub dorastie. Volám ťa Sir Fedor Najmúdrejší a poď, pomôžem ti s projektom.“

Popri práci som sa Sira Fedora Najmúdrejšieho začala vypytovať, čo robí v našej knižnici. Prezradil mi, že naša škola nie je len taká obyčajná škola. Je najstaršia v Malackách, bola postavená na mieste niekdajšieho trhoviska za kláštorom. Pred dávnymi vekmi knihu so Sirom Fedorom Najmúdrejším kúpila na trhovisku istá veľmi múdra vedkyňa od akéhosi zakrpateného pútnika. Volala sa Andrea Dorothea. Celý jej život sa od tej chvíle zmenil. Začalo sa jej vo všetkom veľmi dariť a aj mesto Malacky začalo prosperovať. Prichádzali sa k nej radiť mestskí páni aj chudobní ľudia. Andrea Dorothea si s knihou v rukách vedela dať rady vždy a v každej situácii. Ale ľudia sa tej knihy báli. Vraj z nej počuli vychádzať rôzne hlasy. Andrea Dorothea sa len usmievala. Takto usmievajúcu ju vyobrazil aj nejaký umelec Leonardo Vinco a teraz ten obraz visí v galérii v Louvri. Keď pred osemdesiatimi piatimi rokmi postavili na Ulici generála Milana Rastislava Štefánika školu, istého dňa jej knižnici darovala neznáma krásna dáma zvláštnu knihu. Uložili ju do štvrtej poličky. Sir Fedor Najmúdrejší dokončil svoje rozprávanie. Knihu som uložila na svoje miesto. Už bol večer a ja som mala svoj projekt dokončený. Po ceste domov zo školy mi napadlo, že teraz už viem, prečo sa v našej škole, Dérerke, občas dejú všelijaké dobré kúzla.

Sabina Sedláková, VI. B

Zachráň zvieratá!

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna škola Dérerka, v ktorej práve v tom čase prebiehala tretia hodina. Deti počúvali vyučujúceho, keď zrazu počuli ranu. Všetky deti sa rozbehli k oknám.

Videli obrovské horiace lietadlo, z ktorého vyšiel vysoký pán v dlhom čiernom klobúku a čiernom plášti. Z vrečka vytiahol bič a plesol ním o zem. Potom

z horiaceho lietadla vyšli všetky možné zvieratká, ktoré na svete existujú, od myšky až po slona. Celá škola vybehla von. Pani učiteľky, pani riaditeľka, ba aj pani zástupkyne kričali na deti: „Ihneď sa vráťte dnu!“ Keď všetky zvieratá vybehli von z lietadla, vysoký pán v dlhom čiernom klobúku a v čiernom plášti sa nám predstavil: „Dobrý deň, milé deti! Moje meno je pán Klobučník.“ Potom luskol prstami a lietadlo prestalo horieť. Keď druhýkrát luskol prstami, lietadlo sa zmenšilo na úplne malé, ktoré si potom strčil do vrečka. Z druhého vrečka

vytiahol autíčko, ktoré hodil o zem a ono sa zväčšilo. Do auta zahnal zvieratá a vzápätí bolo auto so zvieratami a s podivným pánom Klobučníkom preč.

O dva dni zdobili celé mesto plagáty, ktoré nás pozývali na predstavenie do cirkusu. V stredu boli v cirkuse všetky deti z Déerky. Aj Miška s Nataškou. Po skončení predstavenia však nevedeli nájsť východ. Zrazu objavili nejaký otvor. Vstúpili doň a presne na miesto, kde bol vstup divákovi zakázaný. Boli tam totiž tie zvieratá, ktoré vystupovali. Dievčatá zvieratká hladkali, keď zrazu počuli dupot pána Klobučníka. Rýchlo sa schovali za vreco sena. Pán Klobučník nadával vlkom: „Prečo ste neštekali do rytmu?“ Každého vlka udrel bičom a zavrel ich do úplne malej klietky. Napchal ich tam dokopy desať. Papagájom zasa obstrihal krídla. Potom zbil bičom aj leva, aj tigra. Nedal im ani jesť, lebo lev nezareval a tiger netancoval, ako mal. Pán Klobučník bol čarodejník a rozumel zvieracej reči.

Keď pán Klobučník odišiel, Miška sa spýtala: „Naty, nemyslíš, že ide o týranie zvierat?“ „Nemyslím, ja to viem,“ odpovedala Nataška. „Čo keby sme ich zachránili?“ vykrikla Miška. „Dobrý nápad!“ odvetila Nataška. Dievčatá rozmýšľali, kde by ich mohli umiestniť. „No hurá!“ vykrikla Miška: „Už to mám! Dáme ich do školy. Pamätáš? Na začiatku školského roka nám pani učiteľky hovorili o súťaži „Zachráň zviera!“ Vyhrá tá škola, ktorá zachráni najviac zvierat. „Výborný nápad! Hneď zajtra ráno pôjdeme za pani riaditeľkou,“ povedala Nataška. Dievčatá jej porozprávali jej celý príbeh. Najprv sa to pani riaditeľke veľmi nepozdávalo, ale nakoniec to povolila. Miška a Nataška poprosili svojich kamarátov o pomoc. Miška vysvetlila deťom celý plán a dohodli sa, že sa stretnú večer pri šapite.

Keď už nastala tá chvíľa, rozdali si úlohy. Každé dieťa zobralo dve zvieratá a potichu utekali do školy. No najťažšie to mala Miška. Pánovi Klobučníkovi mala zobrať zázračné hodinky. Podľa týchto hodín pán Klobučník vedel zistiť, kde sa ktoré zviera nachádza, pretože v nich bola ukrytá celá jeho magická moc.

Keď sa pán Klobučník ráno zobudil, nevedel nájsť svoje hodinky. Ale ešte horšie bolo, že nevedel, kde sú zvieratá. Hľadal po celom šapite a napokon aj po okolí. Hľadal na pošte, na polícii, v divadle, v pizzerii, ba aj na stanici. Jediné miesto, kde sa nepozrel, bola škola. Už-už tam chcel vojsť, keď si zrazu spomenul na svoje detstvo. Vtedy sa zakľal - nikdy nesmel vojsť do školy. Dva mesiace čakal pred školou. Keď ho to už omrzelo, vošiel dnu. Po piatich minútach sa začal zvíjať, až sa nakoniec úplne scvrkol. Pani riaditeľka ho víťazne zobrala do rúk, vystavila ho do vitríny a vitrínu zamkla. Potom zvieratá poputovali do zoologickej záhrady, kde sa o nich starali s láskou. Déerka tak zachránila 57 zvierat, a tým jednoznačne vyhrala súťaž „Zachráň zviera!“